

Je skutečný. Existuje. Ale to přece nejde.

Zasunu mobil do kapsy saka, ale nejde mi to hladce. Třesou se mi ruce. V Owl Nooku v Novém Mexiku bydlím celý život. Není možné, aby tu městem projížděl tenhle autobus a já o tom neměla tušení. Dřív jsme bydleli v domku za městem jako Želva a teď v bytovém komplexu deset bloků odtud, což by mohlo vysvětlovat, proč jsem o něm nevěděla předtím, ale stejně. *Stejně*. Už tady s babičkou bydlím skoro rok a pyšním se tím, že o tomhle městě vím všechno. Rozhodně bych měla vědět, že existuje autobus, který co hodinu pendluje mezi Owl Nookem a lyžařským střediskem.

Musím to vědět. Ale přesto to nevím.

Nedává to smysl.

Nic tu nedává moc smysl.

Nejdřív jsem se probudila s takovou migrénou, že jsem měla nutkání se přesvědčit, jestli nemám v lebce zaraženou sekýru. Vzala jsem si ibalgin, vyčistila zuby a oblékla se, nejspíš. To si sice nepamatuju, ale sedím tu v kalhotách od obleku, košili a svém jarním saku, nahá nejsem, tak jsem se přece někdy obléknout musela.

Všechno bylo už tak dost zvláštní a potom, když jsem si brala šperky a zrovna se natahovala po druhé náušnici, našla jsem ve skříni tenhle papírek.

Vzkaz.

Stopu pečlivě zastrčenou pod klenotnici, ven vykukovala jen natolik, abych si jí všimla. Nohy jsem měla slabé jako moucha a před očima se mi začaly dělat mžitky. O chvilku později jsem se probrala s pohledem upřeným na strop a v zátylku mi bolestivě tepalo jako ve zkaženém zubu. Aspoň se mi

ten bolehlav přemístil zepředu dozadu. Radost z maličkostí. Když jsem byla malá, vždycky jsem si myslela, že mdloby jsou něco romantického, ale teď jsem se cítila dost hrozně. Ještě minutu jsem tam jen tak ležela, potom mě babička zavolala do kuchyně na snídani, přerušila svou tirádu na rádio dost dlouho na to, aby zavolala moje jméno, a vrátila se k nadávkám. Zvedla jsem se, vešla do kuchyně, dala si toust s jahodovým džemem a teď jsme tady.

Nejsem si jistá, jak jsem si přehodila batoh přes rameno ani jak jsem došla sem k obrubníku, kde se většinou po ránu scházím s kamarády. Ani si nepamatuju, že bych se loučila s babičkou, oblékala si sako nebo scházela po schodech z druhého patra. Prostě jsem... tady.

SEJDEME SE V MALÉM MODRÉM AUTOBUSU

7:45 1915132

Bez ohledu na to, kolikrát si ten vzkaz prohlédnu, to písmo žádným zázrakem nepoznám. Není to Želvina kurzíva plná kudrlinek ani hranatý škrabopis Jack·a, přesto mě naplňuje hrůzou a vzrušením zároveň, celé moje tělo se chvěje, jako by oči poznávaly něco, co mozek poznat nedokáže. Je to jako svědění někde, kde se nemůžu podrbat, a dohání mě to k šílenství.

Muziku a rachot Želvina starého džípu slyším, ještě než se vynoří zpoza rohu.

Seskočím z pick-upu a nahodím si na záda batoh.

Je těžký. Nezvykle těžký.

Rozepnu ho a uvnitř najdu vedle sebe úhledně vyrovnané vyrovnané čtyři lahve pomerančového džusu, všechny plné